

«ΑΛΟΙΜΟΝΟ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ!»

(Τῶν Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ — Χ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ)

(ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ)

Θὰ μάκραινε, βέβαια, λιγάκι ὁ τίτλος τῆς νέας κωμωδίας τῶν δυὸ μέ τῶν ἐπιτυχία χρόνια τώρα συνεργαζομένων συγγραφεῶν, καὶ θὰ φαινόταν πολὺ καθαρά, πρᾶγμα ἀντικαλλιτεχνικό, ἡ πρόθεσή τους, ἀν πρὶν ἀπὸ τῆ λέξη «νέους» ἔβαζαν τὸ ἐπιθετὸ «φτωχοὺς». Ὡστόσο, αὐτὸς θὰ ἦταν ὁ σωστὸς τίτλος· «ἀλοῖμονο στοὺς φτωχοὺς νέους!», σ' ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὸν μεγάλον, τὸν ἀνεκτίμητο θησαυρὸ, τὰ νειῶτα, δὲν ἔχουν ὅμως τὸν ἄλλον ἀνεκτίμητο θησαυρὸ, τὰ χρήματα. Τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης αὐτῆς, ποὺ τὴ διαπιστώνουμε συχνότατα στὴ ζωὴ, τὴν ἀποδεικνύουν λιγάκι σὰ θεώρημα οἱ δυὸ συγγραφεῖς, ἡ κωμωδία τους φαίνεται σὰν μιὰ ἐπαλήθευστ' τοῦ τίτλου, σὰν μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ φτάσουν στὸ ὅπερ ἔδει δεῖξαι, ὅμως ἔχει πλούσια καὶ γνήσια στοιχεῖα κωμικά, εἶναι μιὰ πραγματικὰ διασκεδαστικὴ κωμωδία.

Γιὰ τὸ καινούριον τοῦς ἔργο δὲν ἐπενόησαν θέμα δικό τους οἱ δυὸ συγγραφεῖς· χρησιμοποίησαν τὸ θέμα τοῦ «Φάουστ»· τὸ ξανάνιωμα ἑνὸς γέροντος ποὺ πούλει (γιὰ ὠρισμένο χρονικὸ διάστημα, ἐδῶ) τὴν ψυχὴν του στὸ διάβολον γιὰ νὰ τὸν ξανακάνει νέον καὶ νὰ μπορέσει ἔτσι, μὲ τὸ μοναδικό, τὸ πανίσχυρον (ὅπως νομίζει) ἐφόδιον τῆς νειότης, νὰ κατακτήσῃ μιὰ τρισχαριτωμένη φτωχιά κοπέλλα, ποὺ τώρα μόνον γιὰ τὴν λιγυρεῖται καὶ νὰ τὴ θαυμάζει μπορεῖ. Πολὺ γνωστὸ τὸ θέμα. Ὡστόσο, οἱ δυὸ συγγραφεῖς τὸ ξανασκηνοῦργῶνουν ἐπιτυχημένα, μεταφέροντάς το στὰ «καθ' ἡμᾶς», μὲ ὅλες τὰς ἀναγκαῖες καὶ οὐσιαστικὰς τροποποιήσεις καὶ τὴν πιὸ οὐσιαστικὴν ἀπ' ὅλες τὰς ἄλλας· τὴν χρησιμοποίησάν του ὅχι γιὰ δράμα (ὅπως ἔκαναν ὁ Γκαίτε καὶ παλιότερα ὁ Μαρλοῦ), ἀλλὰ γιὰ κωμωδία.

Δὲ θὰ μιλήσω γιὰ τὰ καθέκαστα τοῦ νέου ἔργου τῶν Α. Σακελλαρίου καὶ Χ. Γιαννακοπούλου· ὑπάρχουν εὐρήματα στὴν κωμωδία τους, ἀδίσστες κωμικὲς καταστάσεις —ποὺ τὶς προκαλοῦν τὰ πρόσωπα καὶ τὸ θέμα— δὲ λείπει τὸ γνήσιον πνεῦμα ἀπὸ τὸ διάλογον (ὅχι πολὺ ἐκλεκτοῦ ποιοῦ ἐκεῖ —τέλος α' πράξης— ποὺ γίνονται τὰ «παζαρέματα» μεταξὺ τοῦ ἥρωα καὶ τοῦ ἐντελῶς συγχρονισμένου ἀδράτου Σατανᾶ). Θὰ πῶ μόνον, ἢ μᾶλλον θὰ ξανσπῶ, ὅτι ἡ καινούρια κωμωδία τῶν δυὸ συγγραφέων ἔχει γνήσια κωμικὰ στοιχεῖα καὶ εἶναι ἀληθινὰ διασκεδαστικὴ. (Στὴν παράστασιν ποὺ παρακολούθησα, τὸ κοινὸ ξεσποῦσε, κάθε τόσο, σὲ γέλια). Πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι παίζεται καὶ πολὺ καλά, ἐξαίρετα — γιὰ νὰ κυριολεκτήσω. Ὁ Δημ. Χόρν (εἶναι καὶ ὁ σκηνοθέτης τοῦ ἔργου), ἔδειξε, ἀκόμα μιὰ φορά, πόσον χάρη μπορεῖ νὰ δίνει στὸ παίξιμό του, πόσον θέλητρο, μὲ πόση ἀνεση καὶ σιγουριά μπορεῖ νὰ στήνῃ στὴ σκηνὴ ἓνα πρόσωπον, ποὺ νὰ ἔχει πάντα τὴν ἀτομικὴν του σφραγίδα, νὰ εἶναι ὅμως καὶ κάθε φορά διαφορετικόν. Ἡ Μάρω Κοντοῦ ἐξελίσσεται ὁλοένα. Τὸ νέον τῆς ρόλου, τῆς σύγχρονης Ἀθηναίας κοπελλίτσας (Ρίτας), τῆς οὔτε αἰσθηματικῆς οὔτε καθαρῶς ὑπολογιστικῆς, ὑποταγμένης, μᾶλλον, γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ γάμον, στὴν ἀνάγκη καὶ στὶς παρακινήσεις τῆς μητέρας τῆς, τὸν ὑποδύεται μ' εὐστροφία, μὲ σωστοὺς τόνους, μὲ μιὰ μετρημένη (σύμφωνη μὲ τὸ ρόλον τῆς) ἀλλὰ καὶ ἐπιδέξια χρησιμοποίησιν τῶν σπάνιων φυσικῶν χαρισμάτων τῆς. Ἐξαιρετὸς ὁ Σπ. Μουσοῦρης, ὡς Ἀγισίλαος, φίλος τοῦ πρωταγωνιστοῦ, γέροντος ποὺ ἐννοεῖ νὰ χρεῖται καὶ τὸ λιγούλακι ποὺ ἀκόμα μπορεῖ νὰ χρεῖται. Ἡ Σμ. Στεφανίδου ἐρμηνεύει μὲ τὴν συνηθισμένη τῆς τέχνην, ἀνετα, μπριόζικα, τὸ ρόλον τῆς Ἑλένης (μητέρας τῆς Ρίτας). Ὁ Γ. Τσιτσόπουλος εἶναι πολὺ συμπαθητικὸς ὡς Μανῶλης. Καλὰ κρατοῦν τοὺς ρόλους τους καὶ οἱ ἄλλοι ἡθοποιοί. Ἐπιτυχημένες οἱ δυὸ σκηνογραφίαι τοῦ Μάρ. Ἀγγελοπούλου, ἰδίως ἐκείνη ποὺ παριστάνει τὸ σπίτι τῆς Ἑλένης.

ΚΛΕΩΝ Β. ΠΑΡΑΣΧΟΣ